

Cinc

La Maria inspira profundament per després buidar els seus pulmons pausadament, un sospir que ha durat no menys de Cinc segons. Concentra la seva mirada cap a l'escriptori regirat, replet de papers, llibres i altres utensilis d'estudi. Dirigeix un dels seus Cinc dits cap al muntonet de restes de goma d'esborrar que ha acumulat en una cantonada, abans de buidar-ho en la paperera, dibuixa un número Cinc. Cinc sospirs més se succeeixen, aquesta vegada més curts abans que decideixi posar ordre en aquest caos i en la seva ment. Agrupa els folis, els conta i es diu: "Cinc folis plens d'exercicis i tants fets boles, arrugats a la paperera...". La seva ment necessita descansar, però... no pot, necessita un Cinc! Un Cinc per aprovar l'assignatura, només un Cinc! Necessita aquest número que ha marcat moltes etapes de la seva vida i que la majoria de vegades li ha portat alegries.

Per què no va calcular bé? El problema donava nou coma Cinc i no nou. Com va poder oblidar-se del Cinc! Era imperdonable.

La seva ment va començar a volar, potser durant Cinc minuts o potser, per un múltiple d'ell. Va recordar que havia d'haver nascut sobre el vint, però va esperar al fet que per primera vegada el Cinc aparegués a la seva vida i va arribar al món un vint-i-Cinc, omplint d'alegria a la seva família. El que primer es va portar a la seva boca van ser les seves manetes, que tenien Cinc ditets, que per ella representaven Cinc xumets a triar a voluntat i la seva sorpresa va ser enorme en descobrir que també els seus peus tenien Cinc xumets que durant molt temps va anar alternant amb els de les seves mans.

Menjava Cinc vegades al dia, costum que segueix mantenint i que els metges recomanen. Sempre recordarà que tots els familiars li repetien incansablement la mateixa cançó ,si volien treure-li un somriure, acompanyada del moviment de la seva maneta amb els seus Cinc ditets.

*"Cinc llopets té la lloba
Cinc llopets darrera l'escombra"*

Era immensament feliç, quan la seva germana l'agafava a la seva falda i un a un agafava els seus dits i li deia:

"Aquest va anar per llenya, aquest va trobar un ou, aquest el va fregir, aquest el va partir i aquest murri grassonet se'l va menjar", i tot seguit li feia pessigolles a les que ella responia amb unes riallades interminables.

Quina felicitat inundava els seus ulls i la seva ànima, quan les llums de Nadal adornaven els carrers, botigues i cases, esperant el vint-i-Cinc de Desembre. Però sobretot el dia que marcava la felicitat completa de tot un any era el tan esperat Cinc de Gener. El dia que les seves majestats els Reis d'Orient arribaven a cadascun dels racons del planeta carregats de regals i il·lusions. Com esperava aquell dia!

Quan va arribar al col·legi i les línies i pals eren avorrits, va aparèixer per fi el Cinc, li sortia perfecte. Primer començava per la línia horitzontal, després la curteta vertical i després la mitja rodona. Sor Josefa, que era la seva professora, li deia que el Cinc era un guàrdia amb gorra i panxa, i ella reia.

Després va aprendre infinitat de cançons que repetia una vegada i una altra saltant a la corda. Va recordar una en aquest moment, una cançó, que va ser molt important en les estones d'esbarjo i d'aquesta etapa de la seva vida.

*“Cinc pollets té la meva tia
un li canta, un altre li salta
un altre li juga, un altre li pia
i un altre li balla amb alegria
un, dos, tres, quatre i Cinc”*

Si aconseguia acabar-la i arribar a pronunciar el Cinc tot havia anat bé i podia seguir saltant, sinó perdia i parava. Què important era el Cinc!

A P-Cinc va aprendre a llegir i allà es va obrir tota la seva vida al coneixement. Li van ensenyar que hi ha Cinc continents, que l'abecedari té Cinc vocals, que tenim Cinc sentits, que un pentagrama té Cinc línies, fins i tot que els anells olímpics són Cinc.

Què bonic era el Cinc!

Què feliç es va sentir el dia que la seva paga setmanal va deixar de ser xavalla i es va convertir en paper. Un bitllet de Cinc euros que la feia important i adulta.

Quan els anys anaven passant i la seva personalitat volia reafirmar-se i la seva rebel·lia es manifestava en cadascuna de les seves discussions, la seva mare sempre li deia la frase “no li busquis Cinc peus al gat”. Què volia dir amb aquella frase? Anys més tard li va trobar sentit i va saber que no havia d'intentar trobar raons ocultes en allò que era evident i simple. El gat té quatre potes i punt!

De sobte va recordar a la seva àvia morta feia uns anys i per més que va voler no va aconseguir visualitzar la seva cara però sí que va recordar una frase que ella utilitzava molt sovint: “la felicitat dura Cinc minuts, gaudeix de cadascun d'ells”.

Quan va créixer i va començar a sortir amb els seus amics, la frase que cada dissabte repetia era “quedem a les Cinc”. El regal del seu primer amor va ser una flor de vellut dels xinesos de Cinc pètals que encara conserva penjada en una prestatgeria al costat

del seu amulet preferit, un estel de mar de Cinc puntes que va trobar passejant per la platja. Es va posar a pensar en aquestes dues figures i va recordar que a classe de ciències li van explicar que en la naturalesa per estètica o per funcionalitat es dóna molt sovint la simetria pentarradial i que en botànica la majoria de les flors tenen Cinc pètals com la seva.

Després va mirar l'estel, que ja havia perdut el seu color inicial i que ara ressaltava més la unió de les puntes al centre i sense saber perquè va recordar el nombre d'or que una vegada va escoltar a la seva germana estudiar. Va agafar un llibre de matemàtiques i va buscar: *“en matemàtiques un pentacle és un estel de Cinc puntes dibuixada amb Cinc traços rectes. La importància radica que si prenem els Cinc segments trobats en la seva gràfica, els ordenem de major a menor i realitzem el quocient entre la longitud d'un pel que fa al següent obtenim el nombre d'or (nombre algebraic irracional, decimal infinit no periòdic) la importància del qual és enorme en la relació o proporció entre segments de rectes”*. No va entendre res, tan sol que de nou el Cinc era important també per les matemàtiques.

Cinc a zero era el pitjor resultat que havia encaixat el seu equip preferit davant el seu etern rival i que els seus companys li van recordar durant setmanes mostrant-li la mà oberta.

Cinc estrelles tenia l'hotel en què es va allotjar en les últimes i irrepetibles vacances amb tota la seva família.

Cinc, Cinc, Cinc, Cinc, Cinc..!

Cinc minuts, és l'avís que li donaven abans d'acabar un examen durant els quals es rebregava el cervell per intentar plasmar els últims retocs i aconseguir el Cinc desitjat. Cinc minuts, és el marge que es dóna, perquè l'esperin sense caure en la descortesia.

Esbalaeix en els seus records i va pensar que el Cinc representava la bondat i la gràcia de Déu, el nombre perfecte perquè... viure té Cinc lletres, somni té Cinc lletres, i fins i tot morir té Cinc lletres, perquè la vida no li podia tornar a somriure i aconseguir aquest Cinc desitjat?

De sobte torna a la realitat, una veu l'avis: “Maria en Cinc minuts la llum apagada i a dormir”. Badalla de nou, mira el rellotge, són les dotze i Cinc. Es fica al llit i en Cinc minuts la son la venç. Demà aconseguirà el Cinc!